

[Socialministeren.]

Lovgivning, ogsaa for Socialreformen, kan man naturligvis diskutere længe. Jeg er ikke i al Almindelighed uenig med det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen; han vil ogsaa være klar over, at selv om jeg har det formelle Ansvar for Beregningerne, kan Socialministeren, hvor det drejer sig om et saa mægtigt Omraade, ikke personlig sidde og foretage alle disse Beregninger, ligesom disse kan paavirkes af Forhold, som man paa det Tidspunkt, hvor de foretoges, absolut ikke kunde forudse, saaledes f. Eks. Arbejdsløshedens Stigning, Befolkningens ændrede Sammensætning, Aldersrentenydernes Vækst eller andre Momenter, der kan influere paa Beregningerne; paa disse Omraader vil den ene socialpolitisk kyndige ikke have noget stort forud for den anden, det er kun Fremtiden, der kan vise, hvor store de forskellige Arter af Udgifter vil blive under en hvilken som helst Lovgivning.

Paa Forhaand kan jeg altsaa ikke have det fjerneste imod Forslaget, jeg finder det ogsaa yderst rimeligt, at man, hvor det drejer sig om en saa mægtig Udgift for Samfundet, er saa klar som muligt over, hvad disse Udgifter gaar til, om de er forsvarlige. Derfor har jeg allerede ved en Sammenkomst, jeg havde, vistnok lige før Jul, med den samlede Presse, bebudet, at Socialministeriet vilde søge at naa til den størst mulige Klarhed over Refusionsordningens Virkninger, saa snart man fik de grundlæggende Tal frem, selv om jeg ikke lagde Skjul paa, at et halvt Aars Virketid for en Socialreform med Overgangsvanskeligheder o. s. v. var et meget kort Tidsrum, hvis man skulde drage alt for vidtgaaende Slutninger ud fra den. Men jeg bebudede altsaa allerede dengang en nærmere Undersøgelse, saa snart jeg havde Tallene fra de enkelte Kommuner.

Jeg sagde, saa vidt jeg erindrer — og jeg tror ikke, jeg husker fejl —, at efter hvad jeg kunde se paa Forhaand, vilde man ikke i al Almindelighed kunne sige, at det, man forstaar ved den egentlige mellemkommunale Refusion, ikke i alle Hovedtræk vilde svare til, hvad man i sin Tid havde regnet med. Der er nok en lille Forskel i den procentvise Beregning af Udgifterne, idet Sognekommunernes Udgifter, særlig for den mellemkommunale Refusion, er blevet 1½ Mill. Kr. større, end man havde regnet med, men i Forhold til det samlede anmeldte Beløb paavirker det ikke Procenten stærkt. Derimod viste det sig jo, at da man fik den endelige Opgørelse frem — altsaa ikke den mellemkommunale Refu-

sion, men den samlede Opgørelse, hvorunder jo hørte Arbejdsløshedsudgifter og de særlige Kriseudgifter plus Udgifter til Bekæmpelse af Ungdomsarbejdsløsheden og et Par mindre Poster —, saa virkede den mellemkommunale Refusionsregel, hvad man i øvrigt mener om dens Rigtighed og Retfærdighed, i hvert Fald saadan, at Sognekommunerne fik adskilligt større Udgifter, end, man tør vel nok sige, de havde regnet med paa denne Konto.

Der er nogle, der har sagt til mig, at jeg burde ikke have blandet de to Ting sammen. Jeg burde først have udsendt Redegørelsen for selve den mellemkommunale Refusion og derefter senere have udsendt en Redegørelse over Fordelingen af disse forskellige offentlige Tilskud til Arbejdsløsheds-kasser, Krisehjælp o. s. v. Jeg vil hertil sige, at for det første skulde jeg jo efter Loven udsende begge til 1. Januar, og der var ikke megen Tid til at foretage disse Beregninger. Men dernæst syntes jeg, det var rimeligere at udsende det paa een Gang. Jeg udsatte mig ganske vist for, hvad der jo ogsaa skete, at man mange Steder sammenblandede selve den mellemkommunale Refusion med Refusionsordningens Anvendelse paa visse offentlige Tilskud; men i det andet Tilfælde maatte jeg i Virkeligheden befrygte, at man Landet over vilde sige, naar man nu saa den mellemkommunale Refusion for sig selv: Ja, det svarer jo egentlig meget godt til, hvad man havde ventet, og hvis man saa en 8—14 Dage efter havde faaet det, man kalder Nytaarsregningen, den forfærdelige Lussing, som man taler om, med Arbejdsløshedsudgifterne, saa vilde Landet have staaet i et Oprør, i Forhold til hvilket det, vi har set, ikke har haft nogen Betydning. Derfor valgte jeg den Fremgangsmaade, som jo ogsaa staaer i Loven, at sende det hele ud samtidig.

Nu saa jeg saa, efter at den første voldsomme Diskussion — hvor man jo mange Steder ikke rigtig var klar over, hvad det drejede sig om, og gjorde sig skyldig i forskellige Fejltagelser og Misforstaaelser, men i hvert Fald straks løb til Bladene — havde lagt sig, at der kom flere og flere Røster frem fra forskellig Side, som vel kan siges at samle sig om dette, at selve den mellemkommunale Refusionsordning vist i det store og hele har opfyldt de Krav, man nu engang ogsaa oprindeligt stillede til den, men derimod er vi bange for disse Arbejdsløshedsudgifter. Over for dette sagde jeg dengang, at jeg haaber, det maa virke saaledes, at Interessen mere samler sig om at faa Arbejdsløshedsudgifterne til Understøt-